

Arrest

nr. 245 892 van 10 december 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN BUTSEL
De Burburestraat 6-8/5
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 28 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VAN BUTSEL en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 24 juni 2019, verklaart er zich op 18 juli 2019 vluchteling.

1.2. Op 27 april 2020 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 28 april 2020 naar verzoekster werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, E.M.P., verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op X 1992 in La Union, departement Nariño, Colombia. U groeide op bij uw beide ouders, I.M.M. en M.L.P., uw oudere broer, S.Y.M.P., en uw jongere zus, A.P.M.P.. Na verloop van tijd verhuisde u naar Pasto, departement Nariño, waar u gedurende negen maanden verbleef. U vestigde zich vervolgens, toen u negentien jaar oud was, in Cali, departement Valle del Cauca. Uw jongere zus woonde een drietal jaar bij u in Cali, maar zij is naar aanleiding van uw vertrek uit Colombia terug bij jullie ouders in La Union, Nariño gaan wonen. Een tweetal jaar geleden verliet uw oudere broer Colombia omwille van verscheidene problemen die hij ondervond als politieagent. Hij woont op dit ogenblik met een tijdelijke verblijfsvergunning bij zijn echtgenote in Mexico. Hij heeft nooit een asielaanvraag ingediend.

Na uw middelbare school ging u aan de slag bij de boekhouding van een bedrijf in Pasto. Nadien besloot u verder te studeren voor psychologie en u trok naar Cali. U studeerde af aan de Universidad Cooperativa de Colombia in Cali. U ging vervolgens aan de slag als psychologe, u maakte afspraken met kwetsbare gezinnen, en u bleef in die hoedanigheid verbonden aan het college en de praktijklessen. Deze job oefende u uit tot oktober 2018. Daarnaast baatte u sinds 2018 in Cali een winkel uit waarin u kledij en accessoires voor dames verkocht. U diende uw winkel begin 2019 te verkopen omwille van uw problemen.

Tijdens uw studies raakte u meer en meer geïnteresseerd in gemeenschapswerk in de verschillende wijken in Cali. U bezocht achtergestelde buurten en probeerde de lokale bewoners te informeren over de problemen in Colombia, waaronder geweld, moord, corruptie, milieuschendingen... Aan de universiteit leerde u tevens C.E. kennen, een politicoloog verbonden aan de universiteit. Jullie deelden dezelfde interesses en motivatie voor gemeenschapswerk. Hij introduceerde u bij de politieke partij Colombia Humana, waarvan u reeds sympathisant was. Naar aanleiding van de nationale presidentsverkiezingen in 2018, raakte u meer en meer betrokken bij de campagne van Gustavo Petro, de kandidaat van Colombia Humana. U ging naar verschillende toespraken en bijeenkomsten, soms vergezeld door uw zus, en ook op sociale media sprak u openlijk uw steun uit voor Petro. Bovendien koppelde u uw gemeenschapswerk aan het voeren van campagne, waarvoor u regelmatig de partijzetel van Colombia Humana in Cali bezocht.

Na verloop van tijd begon u, net zoals uw medecampagnevoerders, omwille van uw politieke activiteiten bedreigingen te ontvangen. U zag geregeld vreemde figuren opduiken bij de bijeenkomsten en op een gegeven ogenblik hoorde u een vreemde man op de bus vertellen dat mensen die zich met bepaalde zaken bemoeien, gedood zullen worden. Deze man richtte zich niet specifiek tot u, maar u voelde zich wel aangesproken. Een eerste incident vond vervolgens plaats rond de maanden maart, april 2018. U ging die dag met twee anderen naar een bijeenkomst in Yotoco, maar onderweg naar die bijeenkomst werden jullie aangesproken door een onbekende man. Deze persoon zei jullie dat jullie een foute groep steunden, dat men reeds de controle had over het land, dat men geen alternatieven zou toelaten en dat men het niet zou laten gebeuren dat Colombia dezelfde weg zou inslaan als buurland Venezuela. Na deze woordenwisseling besloten jullie niet langer naar de bijeenkomst te gaan, waarna jullie opnieuw huiswaarts keerden.

Een tijd later, nog steeds in de periode maart, april 2018, vond een tweede incident plaats toen u in uw eentje naar een bijeenkomst wilde gaan in Corinto. U verplaatste zich van uw woning in Cali naar Corinto met de bus, waarna het nog een stevige wandeling van veertig minuten was tot aan uw bestemming. Tijdens deze wandeling sprak een onbekende man u aan, waarna hij een wapen tevoorschijn haalde. Hij vertelde u dat men reeds alles over u te weten was gekomen en dat wat u kwam doen indruiste tegen zijn belangen. Hij maande u aan om weg te gaan, anders zou hij u doden. U voelde een enorme angst, bleef een tijd aan de grond genageld staan en pas toen u voelde dat hij u niet ging neerschieten, vluchtte u weg. U keerde meteen terug naar Cali en ging naar uw woning.

In de periode september, oktober 2018, kwam een dreigbrief met daarop de symbolen van de groepering Aguilas Negras aan op de partijzetel van Colombia Humana in Cali. Iedereen op de partijzetel was erg ongerust, maar de activiteiten gingen verder. U besloot de brief mee naar huis te nemen. Een tijd later, op 11 november 2018, kwam een tweede dreigbrief aan, ditmaal op uw persoonlijk adres. Na het ontvangen van deze tweede dreigbrief, besloot u uw activiteiten als psychologe stop te zetten, alsook uw betrokkenheid bij het gemeenschapswerk en de politieke campagne van Colombia Humana te beëindigen. Begin 2019 verkocht u uw winkel. Een paar maanden later besloot u tijdelijk terug te keren naar uw geboorteplaats La Union, departement Nariño. U keerde vervolgens terug naar Cali en verbleef daar nog ongeveer een maand bij vrienden.

Omdat u zich bang voelde, had u een paar maanden voor uw vertrek uit Colombia een paspoort aangevraagd en een visumaanvraag voor de Verenigde Staten ingediend.

Op 24 juni 2019 verliet u Colombia en reisde u met het vliegtuig via Madrid naar België. Vervolgens deed u op 15 juli 2019 een verzoek tot internationale bescherming in België.

U ontving een laatste keer bedreigingen vanwege twee onbekende personen via Facebook Messenger. Deze bedreigingen bereikten u in augustus 2019, toen u reeds Colombia verlaten had.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u te zullen worden gedood omwille van uw politieke activiteiten en uw profiel als sociaal leider.

Ter ondersteuning van uw verzoek heeft u de volgende documenten neergelegd: uw paspoort, uw identiteitskaart, een bewijs van uw afstuderen als psychologe, een certificaat van Universidad Cooperativa de Colombia, een afgewezen visumaanvraag voor de Verenigde Staten, een kopie van het paspoort van uw broer, een kopie van de Mexicaanse verblijfsvergunning van uw broer S.Y.M.P., een certificaat van Aulaz en Paz, een certificaat van Coseg LTDA, een certificaat van Inclusion Global, print-screens van dreigberichten via Facebook Messenger, twee dreigbrieven vanwege Aguilas Negras, print-screens van een WhatsAppconversatie met C.E., print-screens van uw Facebookprofiel, een aangifte van uw moeder bij La Fiscalia, nieuwsberichten over moorden in Colombia en een usb-stick. De usb-stick heeft als inhoud: verscheidene foto's, de registratie van uw winkel, een online formulier van uw registratie om te gaan stemmen bij de verkiezingen, online nieuwsbrieven van Colombia Humana, een algemene nieuwsreportage over het geweld van de paramilitairen, print-screens van uw facebookprofiel en verschillende facebookberichten, print-screens van een WhatsAppconversatie met C.E. (de print-screens zijn identiek aan de voorgelegde print-screens), een politieportret van uw broer en een foto van de identiteitskaart van uw broer S.Y.M.P..

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Het CGVS stelt vast dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door een gebrek aan plausibiliteit en door de verschillende tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen. Ook bij uw profiel als sociaal leider kunnen vraagtekens worden geplaatst.

Om te beginnen merkt het CGVS op dat uw beschrijving van de bedreigingen die u zou hebben ontvangen omwille van uw politiek en sociaal activisme, gekenmerkt worden door opvallende en onverklaarbare tegenstrijdigheden. Uit uw opeenvolgende verklaringen blijken meerdere cruciale tegengesteldheden en ongeloofwaardigheden naar voren te komen.

Allereerst geeft u initieel aan dat u naar aanleiding van uw activiteiten reeds meerdere keren op een meer algemene wijze bedreigd werd (CGVS, p. 15, p. 24). Deze eerste bedreigingen zouden zich telefonisch hebben gemanifesteerd, alsook via berichten en persoonlijke benaderingen. Wanneer u bepaalde sociale en politieke bijeenkomsten verliet, zouden u en uw groepsgenoten regelmatig zijn aangesproken door tegenstanders uit de lokale buurten. U kan hier echter amper over uitweiden en verklaart zelf dat dergelijke zaken veel voorkomen en dat u niet dacht dat het zo een groot probleem zou worden. Ook in uw opmerkingen bij het gehoorverslag herhaalt u dat deze intimidaties in wezen weinig ernstig waren en deze weinig impact hadden op u (zie geschreven opmerkingen van verzoeker bij de notities van het persoonlijk onderhoud, p. 30).

U haalde echter twee concrete incidenten aan die u wél schrik aanjoegen en waarvan u verklaart dat 1 van deze 2 incidenten een confrontatie met een gewapende man betrof. Uit uw initiële verklaringen blijkt dat een eerste ernstig incident zou hebben plaatsgevonden in de periode maart, april 2018 in de gemeente Yotoco, departement Valle del Cauca (CGVS, p. 15-16). U zou in die gemeente, in het gezelschap van andere groepsgenoten, zijn bedreigd door een onbekende man in uniform nadat jullie een gemeentelijke bijeenkomst verlieten. Deze man zou opzichtig een wapen gedragen hebben en dit vervolgens op suggestieve wijze geladen hebben, waardoor jullie een enorme angst zouden gevoeld hebben. Tijdens het beschrijven van dit incident wordt u emotioneel, u geeft aan dat dit incident voor u buitengewoon ingrijpend was en een zeer grote indruk op u heeft nagelaten. Vanuit die optiek is het echter merkwaardig dat u op een later moment, wanneer u opnieuw wordt gevraagd om de bedreigingen te beschrijven, een heel andere verklaring aflegt met betrekking tot deze gebeurtenis (CGVS, p. 32-35). Het incident waarbij een man een wapen getrokken zou hebben, zou nu klaarblijkelijk hebben plaatsgevonden in de gemeente Corinto, departement Cauca, waar u desbetreffende dag in uw eentje op weg was naar een bijeenkomst. Deze gewapende persoon trof u aan tijdens een wandeling

van een veertigtal minuten, die u moest afleggen om de bijeenkomst te bereiken. Dit strookt allerminst met uw eerdere beschrijvingen van het incident met de gewapende man, waarin u verklaarde dat u door de andere aanwezigen vergezeld zou zijn geweest en dat jullie deze bedreiging ontvangen zouden hebben nadat de bijeenkomst reeds had plaatsgevonden. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd, verklaart u laconiek dat het incident met de gewapende man zich voordeed in Corinto en dat het andere incident zich voordeed in Yotoco, niks meer, niks minder (CGVS, p.33), hetgeen uiteraard geen afdoende uitleg voor deze tegenstrijdigheid vormt. Het andere incident zou dateren van voor de bedreiging vanwege de gewapende man. Een eerste incident zou dus wel hebben plaatsgevonden in Yotoco, departement Valle del Cauca, toen u met twee anderen op weg was naar een gemeentelijke bijeenkomst maar het betrof niet het incident met de gewapende man. Dit eerste incident zou gaan om een louter verbale bedreiging vanwege een onbekende persoon. Het tweede incident blijkt dan wel de desbetreffende bedreiging te zijn waarbij een wapen betrokken was, en dit zou zich hebben voorgedaan in de gemeente Corinto, departement Cauca. Het mag verbazen dat u beide incidenten met elkaar verwacht. Ook het feit dat u moeite heeft om de locaties Yotoco en Corinto te verbinden met de respectievelijke dreigementen is opmerkelijk, aangezien deze gemeenten zich op een afstand van ruim 100 kilometer uit elkaar bevinden, nota bene in andere departementen (zie informatie toegevoegd aan de blauwe fardes van het administratief dossier). De bovengenoemde tegenstrijdigheden zijn op zijn minst opmerkelijk te noemen. Bovendien vermeldde u op een gegeven moment tijdens het persoonlijk onderhoud letterlijk het volgende: "misschien dat Corinto er niet was geweest" (CGVS, p. 35). Wanneer het CGVS u om meer verduidelijking vraagt, veinst u initieel verwarring en verbazing. Wanneer het CGVS u nogmaals vraagt om te verduidelijken en de tolk de vertaling bevestigt, ontwijkt u de vraag en begint u over een ander onderwerp uit te weiden. Het CGVS confronteert u later nogmaals met de hierboven vermelde tegenstrijdigheden, maar u doet andermaal uw best om de vraag te ontwijken en u houdt uiteindelijk aan de hand van een beknopt antwoord vast aan uw laatste verklaringen (CGVS, p. 40). Ook in uw opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud herhaalt u nogmaals simpelweg dat de eerste bedreiging plaatsvond in Yotoco en de tweede bedreiging zich voordeed in Corinto (zie geschreven opmerkingen van verzoeker bij de notities van het persoonlijk onderhoud, p. 40). Deze verklaringen zijn echter onvoldoende om de twijfels omtrent de geloofwaardigheid van de gebeurtenissen weg te nemen, niet in het minst omdat ze geen verduidelijking bieden voor uw uiteenlopende verklaringen waarbij u het incident met de gewapende man in één versie in Yotoco situeerde en in een andere versie in Corinto. Los hiervan mag het verbazing wekken dat u niet eens bij machte bent de juiste tijdstippen van deze incidenten weer te geven. Gezien u deze twee gebeurtenissen naar voren schuift als de reden waarom u uw werkzaamheden voor Colombia Humana besloot stop te zetten (CGVS, p.33), kan redelijkerwijze toch van u verwacht worden dat u zou weten wanneer ze plaatsvonden. Het is niet ernstig dat u het incident met de gewapende man situeert in maart of april 2018 (CGVS, p.29) en u niet een meer precieze datum kunt opgeven. Het andere incident zou ook in de periode maart, april, of misschien toch eind maart plaatsgevonden hebben (CGVS, p.30). Gezien dergelijke ontmoetingen toch een sterke indruk moeten nagelaten hebben, zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan, komt het weinig overtuigend over dat u niet eens de juiste data kent en beide gebeurtenissen zelfs door elkaar lijkt te halen. Uw verklaringen hierover reflecteren met andere woorden geen enkele vorm van persoonlijke beleving. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat u in uw opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud wederom een andere versie geeft van de feiten die zich zouden hebben afgespeeld in Yotoco (zie geschreven opmerkingen van verzoeker bij de notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16, p. 24).

Ook bij de latere gebeurtenissen die zich zouden afgespeeld hebben in het najaar van 2018 kunnen enkele kanttekeningen geplaatst worden. U zou in het najaar van 2018 twee dreigbrieven ontvangen hebben, die u eveneens voorlegde tijdens het persoonlijk onderhoud (zie documenten 12 a en b + vertalingen in de groene fardes van het administratief dossier). Het CGVS merkt op dat het gaat om twee documenten met daarop het logo van de Aguilas Negras, waarvan de authenticiteit echter onmogelijk kan worden vastgesteld. Daarenboven kan u de door u afgelegde verklaringen omtrent deze brieven op geen enkele manier verder staven. Bij deze verklaringen kan het CGVS bovendien uitgelezen twijfels plaatsen omtrent de geloofwaardigheid ervan. U geeft tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat de eerste dreigbrief u zou hebben bereikt op de partijzetel van Colombia Humana, maar dat deze niet specifiek naar u was gericht en u deze in groep aantrof (CGVS, p. 16, p. 37). Er zou enige ongerustheid zijn geweest op de partijzetel, maar de dagelijkse werking zou op geen enkele manier zijn verstoord. Bovendien geeft u aan dat deze bedreiging eenmalig was, tot op heden heeft niemand behorende tot de lokale partijafdeling ooit nog verdere problemen van die aard gekend (CGVS, p. 38). Aangezien de dagelijkse situatie van het lokale partij-initiatief niet veranderde en het desbetreffende dreigement dus allerminst doeltreffend bleek, mag het verbazen dat er nooit gevolg werd gegeven aan de dreigementen. Dit toont aan dat men nooit werkelijk de werking van de lokale partijafdeling op fundamentele wijze heeft willen ondermijnen of dat het bestaan ervan onmogelijk werd gemaakt.

Dan, wat de rechtstreekse aanleiding tot uw vertrek uit Colombia betreft, met name, de tweede dreigbrief, die u op uw persoonlijk thuisadres ontving, kan u op geen enkele manier de echtheid en geloofwaardigheid van het document aantonen. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u niemand anders kent die eveneens soortgelijke dreigementen heeft ontvangen. U geeft wel aan dat er meerdere personen met een gelijkaardig profiel als het uwe in Colombia werd gedood, maar hiervoor baseert u zich uitsluitend op algemene nieuwsberichten (CGVS, p. 39). Het lijkt bijgevolg onwaarschijnlijk dat u, ondanks dat u steeds actief zou geweest zijn in groep, de enige zou zijn die nog een verdere bedreiging zou hebben ontvangen na de eerste onsuccesvolle algemene bedreiging op de partijzetel. Bovendien verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud dat u al uw politieke en sociale activiteiten stopzette nadat de eerste dreigbrief op de partijzetel was aangekomen (CGVS, p. 29, p. 37). Het kadert bijgevolg allerminst in een logisch geheel dat men u later, alsnog als enige afzonderlijk zou willen bedreigen, terwijl u, in tegenstelling tot uw medecampagnevoerders die wel actief bleven, op geen enkele manier nog een nuttig doelwit vormde.

Daarnaast kan worden opgemerkt dat de periode waarin u de dreigbrieven kadert zich situeert nadat de nationale presidentsverkiezingen reeds enkele maanden hadden plaatsgevonden. De eerste verkiezingsronde vond namelijk plaats op 27 mei 2018, de tweede en tevens laatste ronde werd gehouden op 17 juni 2018. De verkiezingen werden gewonnen door Iván Duque, die zijn eerste ambtstermijn startte op 7 augustus 2018 (zie informatie die toegevoegd werd aan de blauwe farde van het administratief dossier). U situeert de dreigbrieven in de maanden oktober en november 2018 (CGVS, p. 29, p. 37-38), nadat de verkiezingscampagne reeds geruime tijd afgelopen was. Bovendien kon de kandidaat die u steunde, Gustavo Petro voor Colombia Humana, de overwinning niet in de wacht slepen. Aangezien eventuele politieke motieven op dat ogenblik niet langer actueel waren, lijkt het bijgevolg onwaarschijnlijk en onzinnig dat zijn tegenstanders zo veel maanden later en na afloop van de verkiezingen nog tweemaal actie zouden hebben ondernomen om u en uw campagnegroep te intimideren, te meer dat er tijdens jullie verkiezingscampagne zelfs geen sprake was van dergelijke dreigbrieven. Dit alles laat het CGVS toe om redelijke twijfels te plaatsen bij de plausibiliteit en geloofwaardigheid van de door u beschreven gebeurtenissen omtrent deze dreigbrieven.

Zoals reeds beknopt aangehaald, kende u daarenboven voor uw vertrek uit Colombia nog een lange periode waarin u geen problemen ondervond. Nadat u op 11 november 2018 een laatste bedreiging zou hebben ontvangen, kon u zonder noemenswaardige problemen uw winkel in Cali verder uitbaten en de verkoopcijfers in de maanden november en december 2018 lagen hoog (CGVS, p. 39). Na het sluiten van de winkel verhuisde u begin 2019 opnieuw naar uw geboortedorp in La Union, bij uw familie (CGVS, p. 8, p. 39) In La Union leidde u een normaal leven en u ondervond er nooit problemen. Toch besloot u na een aantal maanden opnieuw te verhuizen naar Cali, naar de omgeving waar u hoegenaamd vervolging diende te vrezen. U verbleef hier gedurende ongeveer een maand, alvorens in juni 2019 uit het land te vertrekken (CGVS, p. 8). Dit getuigt niet van een houding die is ingegeven door een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade. U reisde tevens in februari 2019 naar Bogota met het doel een reisvisum te verkrijgen voor de Verenigde Staten (CGVS, p. 13, p. 39). Het mag verbazen dat u, indien u dermate vreesde voor uw leven in Colombia, nog een viertal maanden wachtte om het land te verlaten en dat u bovendien bereid was om een ingewikkelde visumprocedure vanuit uw eigen land op te starten terwijl er voldoende andere visumvrije opties waren om internationale bescherming te verzoeken. Bovendien was u op het ogenblik van uw vertrek uit Colombia al een achttal maanden in het bezit van een internationaal paspoort, dat werd afgeleverd op 19 oktober 2018 (zie groene farde in het administratief dossier). U verklaarde nochtans dat u slechts enkele maanden voor 24 juni 2019, uw vertrek uit Colombia, uit angst een paspoort was gaan aanvragen. Het duurde een maand voor u dat paspoort ontving, verklaarde u (CGVS, p. 13-14). Gezien uw paspoort u werd afgeleverd op 19 oktober 2018, impliceert dit dat u reeds in september 2018, dus voordat u de vermeende laatste dreigbrief d.d. 11 november 2018 zou ontvangen hebben, de procedure voor het verkrijgen van een internationaal paspoort had opgestart. Bijgevolg komen uw verklaringen over de reden die u opgaf, namelijk dat de dreigbrief thuis u een aanzienlijke angst had bezorgd en u daardoor een paspoort moest bemachtigen, in een bedrieglijk daglicht te staan. Het hoeft weinig betoog dat er dus andere motieven in het spel moeten geweest zijn. Dergelijke incoherenties doen uiteraard bijkomend afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Wat er ook van zij, het feit dat u al bijna acht maanden over een geldig paspoort beschikte waarmee u visumvrij kon reizen naar tal van landen vooraleer u Colombia verliet, wijst er toch op dat u geen imminent gevaar liep. Dat u eerst een lange procedure opstartte om een visum te verkrijgen voor de Verenigde Staten wekt sterk de indruk dat er mogelijk louter socio-economische motieven speelden bij uw beslissing om Colombia te verlaten. Dit alles draagt bij tot de conclusie dat u op dit ogenblik geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, dient te koesteren.

Hierna wordt beargumenteerd waarom het loutere feit dat u in het verleden betrokken was bij gemeenschapswerk en mogelijks ook bij de verkiezingscampagne voor Colombia Humana op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Het CGVS betwist geenszins dat u in de hoedanigheid van psychologe bijdroeg aan het non-profit gemeenschapswerk in Cali. Ook het feit dat u sympathiseert met de politieke partij Colombia Humana, wordt in deze niet tegengesproken. Het is echter belangrijk om op te merken dat louter het steunen van een politieke partij niet noodzakelijk beschouwd kan worden als een vorm van politiek activisme waarmee een nood aan internationale bescherming kan aangetoond worden, de presidentskandidaat voor de partij Colombia Humana behaalde immers meer dan 40% van de stemmen, bijna de helft van het kiezerspubliek in Colombia steunde hem (zie informatie die toegevoegd werd aan de blauwe farde van het administratieve dossier). Hoewel u zichzelf een uitgesproken politiek en sociaal profiel aanmeet (CGVS, p. 18), kan het CGVS bovendien uitgelezen twijfels plaatsen bij uw politieke betrokkenheid en de mate waarin u daadwerkelijk een prominent sociaal leider en mensenrechtenactiviste was in Colombia.

Om te beginnen merkt het CGVS op dat er ernstige twijfels kunnen geplaatst worden bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de manier waarop u aanvankelijk betrokken geraakte bij de politieke partij Colombia Humana als activiste en campagnevoester. U verklaarde gedurende het persoonlijk onderhoud op het CGVS meermaals dat ene C.E. u in contact bracht met de lokale partijzetel van Colombia Humana en dat hij uw voornaamste contactpersoon bleef (CGVS, p. 15, p. 17-20). U zou hem hebben leren kennen toen u studeerde aan de Universidad Cooperativa de Colombia in Cali, de universiteit waaraan hij verbonden zou zijn als politicoloog. Jullie zouden dezelfde interesses hebben gedeeld en op termijn zelfs vrienden geworden zijn. Het is echter bijzonder merkwaardig dat het CGVS op geen enkele manier, op welke schrijfwijze van de naam dan ook, verdere informatie kan terugvinden over deze persoon. Indien deze persoon werkelijk een politieke wetenschapper zou zijn, die bovendien officieel verbonden zou zijn aan een universitaire instelling, kan er redelijkerwijs verwacht worden dat er bepaalde publicaties en informatiepagina's vanuit zijn hoedanigheid als politicoloog beschikbaar zijn. U geeft bovendien zelf aan dat Espinoza een persoon was met een zekere invloed en contacten op staatsniveau, alsook dat hij interesse had om zich verkiesbaar te stellen voor het Colombiaanse parlement (CGVS, p. 19). Vanuit die optiek is het des te meer eigenaardig dat er geen enkele vorm van informatie over deze man beschikbaar is. Wanneer u bovendien gevraagd wordt om uw correspondentie met Espinoza aan te tonen, kan u in eerste instantie niets voorleggen waaruit een dergelijk frequent en amicaal contact blijkt. Uw verklaringen hieromtrent, namelijk dat u al jullie berichten en conversaties eenvoudigweg en zonder enige reden verwijderd heeft (CGVS, p. 19-20), alsook het feit dat u aanvankelijk uw uiterste best doet om de vragen te ontwijken, kunnen niet overtuigen. U legt vervolgens tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS een aantal print-screens voor van een enkele WhatsAppconversatie met een persoon die u benoemt als C.E., maar er dient te worden opgemerkt dat deze conversatie dateert van 9 maart 2020, nadat het eerste persoonlijk onderhoud reeds had plaatsgevonden (zie document 13 B in de groene farde van het administratief dossier). De authenticiteit van deze berichten kan niet worden aangetoond, noch hebben de bijgevoegde foto's enige bewijswaarde. De berichten lijken bijgevolg gesolliciteerde post factum bewijsstukken om uw relaas op te smukken. Dit alles doet vermoeden dat de persoon die u benoemt als C.E., feitelijk niet beschikt over het door u beschreven profiel als politieke wetenschapper en activist, en dat u bijgevolg evenmin kan aantonen dat u werkelijk in contact stond met de partijzetel van Colombia Humana in Cali.

Bovendien geeft u op een bepaald moment tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS toe dat u eigenlijk nooit actief bent geweest bij Colombia Humana, maar dat u enkel een uitgesproken sympathie koestert ten aanzien van deze partij (CGVS, p. 22). Deze uitspraak staat in schril contrast met wat u eerder reeds beklemtoonde, namelijk dat u in uw land van herkomst een prominent politiek campagnevoester, sociaal leider en voorvechtster van de mensenrechten was (CGVS, p. 18). Het CGVS benadrukt nogmaals dat het niet twijfelt aan uw politieke voorkeur en sympathieën. U kan inderdaad aantonen dat u actief bent op sociale media en dat u op regelmatige basis algemene berichten van anderen deelt die gelinkt zijn aan uw politieke overtuiging en interesse voor de algemene mensenrechten, alsook dat u nu en dan eens een digitale nieuwsbrief van de partij Colombia Humana ontving en u bij gelegenheid aanwezig was op enkele grootschalige openbare verkiezingspeeches (CGVS, p. 21-22, p. 26; zie ook inhoud USB-stick die werd toegevoegd in de groene map van het administratief dossier). Hoewel u naar eigen zeggen eveneens een twintig tot dertig keer activiteiten bijwoonde op de lokale partijzetel (CGVS, p. 29), kan u echter geen documenten of foto's voorleggen die uw aanwezigheid of persoonlijke campagne kunnen onderbouwen. Het kadert allerminst in een logisch geheel dat u op geen enkele bewijskrachtige manier uw actieve en individuele persoonlijke betrokkenheid bij de partij kan aantonen.

Er bestaat eveneens enige twijfel over het tijdstip waarop u uw politieke activiteiten zou hebben stopgezet. U verklaarde aanvankelijk dat u meteen na het vermeende incident waarbij u werd bedreigd

door een gewapende man uw zogenaamde activiteiten als politiek en sociaal leider beëindigde (CGVS, p. 16, p. 33). Deze ervaring bleek voor u dermate ingrijpend en beangstigend, dat u op geen enkele manier nog iets te maken wilde hebben met de partij, de campagne, uw medecampagnevoerders of uw werk in de gemeenschappen. Vervolgens verklaart u dat u doorging met al uw activiteiten, zij het met enige angst (CGVS p. 29, p. 35). Pas toen de eerste dreigbrief de partijzetel bereikte, besloot u uzelf terug te trekken uit het partijgebeuren en uw gemeenschapswerk (CGVS, p. 29, p. 37, p. 40). Dat u in uw opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud aangeeft dat u na het gewapende incident in Corinto wel degelijk nog deelnam aan events, kan in dit geval geen verdere opheldering bieden, aangezien u op geen enkele manier duidelijk maakt wat deze evenementen juist inhielden en op welke manier deze kaderden binnen uw vermeende politieke inspanningen (zie geschreven opmerkingen van verzoeken bij de notities van het persoonlijk onderhoud, p.33). Het is kortom merkwaardig dat u dergelijke dubbelzinnige verklaringen aflegt met betrekking tot de beëindiging van uw activiteiten, zeker gezien de vermeende passie waarmee u dergelijk werk volbracht en de dwingende redenen waarom u dit diende af te breken.

Daarnaast legde u eveneens een document voor waaruit blijkt dat uw moeder, nadat u reeds uw land van herkomst had ontvlucht, een klacht heeft ingediend bij het Colombiaanse parket omwille van de bedreigingen die u ontving en de problemen die uw broer gekend heeft (zie document 10 in de groene farde van het administratief dossier). U geeft tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat uw moeder soms vergeetachtig is als het aankomt op specifieke data (CGVS, p. 14). Deze door u gestelde vergeetachtigheid kan echter niet verklaren waarom uw moeder tegenover het Colombiaanse parket meermaals aangeeft dat u op geen enkele manier betrokken was bij politieke activiteiten of mensenrechtenactivisme. Zij ontkent expliciet, tot vijfmaal toe, dat de bedreigingen die u ontvangen zou hebben gerelateerd waren aan uw werk, uw politieke standpunten of eventueel mensenrechtenactivisme. Het mag verbazen dat uw moeder, die u wel op de hoogte bracht van de dreigementen die u zou hebben ervaren, geheel in het ongewisse zou zijn over uw vermeend politiek en sociaal leiderschap. Dat u haar wel zou hebben ingelicht over het feit dat u meermaals bedreigd zou zijn geweest, maar nooit uw politiek profiel zou vermeld hebben, nota bene de reden waarom u bedreigingen zou hebben ontvangen, kan allerm minst overtuigen. Dit alles doet vermoeden dat u in wezen niet beschikt over een uitgesproken prominent profiel als politiek activist of sociaal leider in uw land van herkomst waardoor geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen betreffende de gebeurtenissen die hieruit voortvloeiden, zoals ten overvloede ook al geconcludeerd kon worden uit de andere voorgaande vaststellingen.

Wat betreft het incident waarbij u zich op de bus bedreigd voelde door een onbekende man die in het algemeen zei dat men zich niet moet bemoeien met andere zaken (en die zich bovendien niet eens tot u richtte), kan het CGVS opmerken dat het in casu gaat om een eenmalig feit, dat bovendien niet rechtstreeks op u betrekking had (CGVS, p.31). U kan op geen enkele manier aantonen dat deze persoon u werkelijk viseerde, noch dat deze persoon u op eender welke manier nog problemen zou kunnen bezorgen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het louter opvangen van bepaalde uitspraken in een openbare ruimte niet kan beschouwd worden als zijnde vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Gezien er weinig geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen omtrent de bedreigingen ten aanzien van uw persoon, alsook ten aanzien van uw profiel als prominent politiek activiste, dient te worden besloten dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander licht te werpen op de bovenstaande appreciatie. Wat uw identiteitsdocumenten betreft, dient gesteld te worden dat uw identiteit op zich niet wordt betwist en dat noch uw eigen opleidingscertificaten, noch de identiteitsdocumenten van uw oudere broer in wezen relevant zijn voor de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming. Met betrekking tot de certificaten die werden uitgegeven door Aulaz en Paz en Coseg Ltda, stelt het CGVS nogmaals dat uw werk als psychologe in de gemeenschappen van Cali niet betwist wordt (zie supra). De nieuwsberichten die u voorlegt zijn wat ze zijn, ze beschrijven een algemene situatie in uw land van herkomst die u, zoals hierboven reeds geargumenteed, niet kan doortrekken naar uw persoonlijke omstandigheden. De inhoud van de door u neergelegde usb-stick (zie feitenrelaas) heeft evenmin een toegevoegde waarde. U kan verder, weliswaar ongedateerde, print-screens van de dreigberichten voorleggen. Het CGVS kan aan dergelijke print-screens echter weinig bewijswaarde toeschrijven

aangezien de authenticiteit ervan niet kan worden aangetoond. Het is daarenboven belangrijk om op te merken dat u zich ten tijde van deze berichten reeds een negental maanden niet langer bezig hield met politieke activiteiten. Bovendien bevond u zich op het ogenblik van deze bedreigingen reeds twee maanden in België. Het lijkt bijgevolg onwaarschijnlijk dat deze onbekende personen u na een maandenlange periode waarin u geen problemen kende, zonder enige aanleiding zouden contacteren. Aangezien u zich niet langer inzette als activiste en u zich zelfs niet in het land bevond, lijkt het weinig plausibel dat twee onbekende mensen die u nooit eerder zag of hoorde, plots een motief zouden hebben om u op dergelijke manier te bedreigen. U verklaarde dat u, telkens u bedreigd zou zijn geweest, werd aangemaand om te stoppen met uw politieke activiteiten, wat u na verloop van tijd ook gedaan zou hebben. Aangezien u zoals eerder vermeld op alle vlakken aan de eisen van de vermeende bedreigingen hebt voldaan, is er op dit ogenblik, wat u betreft, geen enkele reden om aan te nemen dat men u schade zou willen berokkenen. Dit alles laat het CGVS toe te besluiten dat men u wezenlijk niet in het vizier heeft en het op dit ogenblik evenmin op u gemunt heeft.

Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat de opmerkingen die u neerschreef bij de notities van het persoonlijk onderhoud weinig verdere verduidelijking kunnen verschaffen ten aanzien van uw relaas. Hierboven werden de essentiële toevoegingen reeds besproken (zie supra), uw andere opmerkingen bleken irrelevant in het kader van de beoordeling.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid,

gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste en enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de materiële en formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsef".

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift de volgende stukken: haar "verklaring DVZ", de notities van het persoonlijk onderhoud en de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud (verzoekschrift, farde I, stukken 3-5), haar paspoort, haar diploma en certificaten, uitprints van haar

Facebookprofiel en e-mailverkeer van Colombia Humana, een foto, een uittreksel in verband met haar handelszaak, een e-mailbericht van haar maatschappelijk werker omtrent haar nood aan psychologische bijstand en screenshots van het Facebookprofiel en de LinkedIn-pagina van C.E.Q. (verzoekschrift, farde II, stukken 1-8), de schriftelijke bedreigingen gericht aan haar en Colombia Humana (verzoekschrift, farde III, stukken 1-3) en informatie met betrekking tot de situatie van vrouwelijke mensenrechtenactivisten in Colombia (verzoekschrift, farde IV, stukken 1-2).

Per drager brengt de commissaris-generaal op 20 november 2020 een aanvullende nota bij met daarin weblinks naar het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*” van september 2015, de COI Focus “*Colombia. Veiligheidssituatie*” van 13 november 2019 en de COI Focus “*Colombia. Veiligheidssituatie*” van 27 juli 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoekster voert aan dat zij in Colombia wordt bedreigd door politieke tegenstanders omwille van haar politieke activiteiten en haar profiel als sociaal activist/mensenrechtenactivist. In de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) de initiële bedreigingen die zij en haar groepsgenoten ondervonden van algemene aard waren, zij hier niet over kan uitweiden en zij verklaart dat deze bedreigingen weinig ernstig waren; (ii) zij tegenstrijdige verklaringen aflegt over twee incidenten die zij als wel ernstig omschrijft; (iii) de authenticiteit van de voorgelegde dreigbrieven (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) niet kan worden nagegaan terwijl bovendien na de eerste dreigbrief gericht aan de lokale afdeling van Colombia Humana geen verdere dreigementen werden geuit en de dagelijkse werking van de lokale afdeling niet werd verstoord; (iv) zij geen weet heeft van andere personen die, net als zij, een persoonlijke dreigbrief hebben ontvangen hoewel zij haar activiteiten na ontvangst van deze tweede dreigbrief wél stopzette; (v) de dreigbrieven werden verstuurd nadat de presidentsverkiezingen reeds hadden plaatsgevonden en de kandidaat van Colombia Humana de overwinning niet kon binnenhalen; (vi) zij in de periode tussen het ontvangen van de dreigbrieven en haar vertrek uit Colombia geen problemen meer ondervond en, nadat zij eerst verhuisde naar haar ouders, zij nadien zelf terugkeert naar de regio waar zij voornoemde problemen stelt te hebben gekend, hetgeen des te meer klemt daar haar verklaringen over het verkrijgen van haar paspoort chronologisch niet aannemelijk zijn; (vii) geen informatie kon worden teruggevonden over C.E.; (viii) weliswaar geloof kan worden gehecht aan haar politieke sympathieën en sociale betrokkenheid, doch zij haar nauwe betrokkenheid bij Colombia Humana niet aantoont; (ix) zij tegenstrijdige verklaringen aflegt over het moment waarop zij haar politieke activiteiten zou hebben stopgezet; (x) haar moeder in de klacht die zij indiende nadat verzoekster reeds uit Colombia was vertrokken (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), ontkent dat verzoeksters problemen gerelateerd zijn aan haar werk, haar politieke standpunten of haar activiteiten als mensenrechtenactivist; (xi) zij niet aantoont dat de bedreigingen geuit door een onbekende man op een bus daadwerkelijk haar persoonlijk viseerden of dat deze man haar anderszins nog problemen zou (kunnen) bezorgen; en (xii) de overige door haar voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.3.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekster er in haar verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Zij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in haar eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum* beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.2.3. Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat de initiële bedreigingen die verzoekster en haar groepsleden ondervonden van algemene aard waren, dat verzoekster hier niet over kan uitweiden en dat verzoekster verklaart dat deze bedreigingen weinig ernstig waren:

“Allereerst geeft u initieel aan dat u naar aanleiding van uw activiteiten reeds meerdere keren op een meer algemene wijze bedreigd werd (CGVS, p. 15, p. 24). Deze eerste bedreigingen zouden zich telefonisch hebben gemanifesteerd, alsook via berichten en persoonlijke benaderingen. Wanneer u bepaalde sociale en politieke bijeenkomsten verliet, zouden u en uw groepsleden regelmatig zijn aangesproken door tegenstanders uit de lokale buurten. U kan hier echter amper over uitweiden en verklaart zelf dat dergelijke zaken veel voorkomen en dat u niet dacht dat het zo een groot probleem zou worden. Ook in uw opmerkingen bij het gehoorverslag herhaalt u dat deze intimidaties in wezen weinig ernstig waren en deze weinig impact hadden op u (zie geschreven opmerkingen van verzoeker bij de notities van het persoonlijk onderhoud, p. 30).”

Dienaangaande voert verzoekster geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in haar verzoekschrift. Aldus blijft deze motivering onverminderd overeind.

2.3.2.4. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt over twee incidenten die zij als wel ernstig omschrijft:

“U haalde echter twee concrete incidenten aan die u wél schrik aanjoegen en waarvan u verklaart dat 1 van deze 2 incidenten een confrontatie met een gewapende man betrof. Uit uw initiële verklaringen blijkt dat een eerste ernstig incident zou hebben plaatsgevonden in de periode maart, april 2018 in de gemeente Yotoco, departement Valle del Cauca (CGVS, p. 15-16). U zou in die gemeente, in het gezelschap van andere groepsleden, zijn bedreigd door een onbekende man in uniform nadat jullie een gemeentelijke bijeenkomst verlieten. Deze man zou opzichtig een wapen gedragen hebben en dit vervolgens op suggestieve wijze geladen hebben, waardoor jullie een enorme angst zouden gevoeld hebben. Tijdens het beschrijven van dit incident wordt u emotioneel, u geeft aan dat dit incident voor u buitengewoon ingrijpend was en een zeer grote indruk op u heeft nagelaten. Vanuit die optiek is het echter merkwaardig dat u op een later moment, wanneer u opnieuw wordt gevraagd om de bedreigingen te beschrijven, een heel andere verklaring aflegt met betrekking tot deze gebeurtenis (CGVS, p. 32-35). Het incident waarbij een man een wapen getrokken zou hebben, zou nu klaarblijkelijk hebben plaatsgevonden in de gemeente Corinto, departement Cauca, waar u desbetreffende dag in uw eentje op weg was naar een bijeenkomst. Deze gewapende persoon trof u aan tijdens een wandeling van een veertigtal minuten, die u moest afleggen om de bijeenkomst te bereiken. Dit strookt allerminst met uw eerdere beschrijvingen van het incident met de gewapende man, waarin u verklaarde dat u door de andere aanwezigen vergezeld zou zijn geweest en dat jullie deze bedreiging ontvangen zouden hebben nadat de bijeenkomst reeds had plaatsgevonden. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd, verklaart u laconiek dat het incident met de gewapende man zich voordeed in Corinto en dat het andere incident zich voordeed in Yotoco, niks meer, niks minder (CGVS, p.33), hetgeen uiteraard geen afdoende uitleg voor deze tegenstrijdigheid vormt. Het andere incident zou dateren van voor de bedreiging vanwege de gewapende man. Een eerste incident zou dus wel hebben plaatsgevonden in Yotoco, departement Valle del Cauca, toen u met twee anderen op weg was naar een gemeentelijke bijeenkomst maar het betrof niet het incident met de gewapende man. Dit eerste incident zou gaan om een louter verbale bedreiging vanwege een onbekende persoon. Het tweede incident blijkt dan wel de desbetreffende bedreiging te zijn waarbij een wapen betrokken was, en dit zou zich hebben voorgedaan in de gemeente Corinto, departement Cauca. Het mag verbazen dat u beide incidenten met elkaar verwacht. Ook het feit dat u moeite heeft om de locaties Yotoco en Corinto te verbinden met de respectievelijke dreigementen is opmerkelijk, aangezien deze gemeenten zich op een afstand van ruim 100 kilometer uit elkaar bevinden, nota bene in andere departementen (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). De bovengenoemde tegenstrijdigheden zijn op zijn minst opmerkelijk te noemen. Bovendien vermeldde u op een gegeven moment tijdens het persoonlijk onderhoud letterlijk het volgende: “misschien dat Corinto er niet was geweest” (CGVS, p. 35). Wanneer het CGVS u om meer verduidelijking vraagt, veinst u initieel verwarring en verbazing. Wanneer het CGVS u nogmaals vraagt om te verduidelijken en de tolk de vertaling bevestigt, ontwijkt u de vraag en begint u over een ander onderwerp uit te weiden. Het CGVS confronteert u later nogmaals met de hierboven vermelde tegenstrijdigheden, maar u doet andermaal uw best om de vraag te ontwijken en u houdt uiteindelijk aan de hand van een beknopt antwoord vast aan uw laatste verklaringen (CGVS, p. 40). Ook in uw opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud herhaalt u nogmaals simpelweg dat de eerste bedreiging plaatsvond in Yotoco en de tweede bedreiging zich voordeed in

Corinto (zie geschreven opmerkingen van verzoeker bij de notities van het persoonlijk onderhoud, p. 40). Deze verklaringen zijn echter onvoldoende om de twijfels omtrent de geloofwaardigheid van de gebeurtenissen weg te nemen, niet in het minst omdat ze geen verduidelijking bieden voor uw uiteenlopende verklaringen waarbij u het incident met de gewapende man in één versie in Yotoco situeerde en in een andere versie in Corinto. Los hiervan mag het verbazing wekken dat u niet eens bij machte bent de juiste tijdstippen van deze incidenten weer te geven. Gezien u deze twee gebeurtenissen naar voren schuift als de reden waarom u uw werkzaamheden voor Colombia Humana besloot stop te zetten (CGVS, p.33), kan redelijkerwijze toch van u verwacht worden dat u zou weten wanneer ze plaatsvonden. Het is niet ernstig dat u het incident met de gewapende man situeert in maart of april 2018 (CGVS, p.29) en u niet een meer precieze datum kunt opgeven. Het andere incident zou ook in de periode maart, april, of misschien toch eind maart plaatsgevonden hebben (CGVS, p.30). Gezien dergelijke ontmoetingen toch een sterke indruk moeten nagelaten hebben, zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan, komt het weinig overtuigend over dat u niet eens de juiste data kent en beide gebeurtenissen zelfs door elkaar lijkt te halen. Uw verklaringen hierover reflecteren met andere woorden geen enkele vorm van persoonlijke beleving. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat u in uw opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud wederom een andere versie geeft van de feiten die zich zouden hebben afgespeeld in Yotoco (zie geschreven opmerkingen van verzoeker bij de notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16, p. 24).”

In haar verzoekschrift voert verzoekster aan dat er sprake was van een verspreking met betrekking tot de plaats van de bedreigingen, hetgeen zij wijdt aan de stress die eigen is aan een persoonlijk onderhoud. Zij wijst erop dat zij zich nadien steeds heeft gehouden aan het feitenrelaas zoals uiteengezet in haar verzoekschrift en zoals weergegeven in de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud. Zij stelt tevens dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud meermaals werd onderbroken, dat zij het koud had, dat zij werd aangespoord om bepaalde delen van haar relaas in te korten en dat het persoonlijk onderhoud in twee delen heeft plaatsgevonden, “hetgeen een onbewuste verspreking des te meer rechtvaardigt”. Zij haalt tevens aan dat zij met psychologische problemen kampt. Ook voert zij aan dat niet kan worden uitgesloten dat er sprake was van een foute interpretatie bij het tolken, hetgeen onmiddellijk werd rechtgezet in haar opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud. Zij stelt dat zij per vergissing de twee gebeurtenissen heeft vermengd en wijst erop dat zij het emotioneel moeilijk had.

De Raad stelt vast dat de persoonlijke onderhouden van verzoekster telkens op een normale wijze zijn verlopen. Verzoekster werd van bij de aanvang van haar eerste persoonlijk onderhoud verduidelijkt dat zij dient te melden dat zij een vraag niet heeft begrepen of indien er problemen zouden zijn met de vertaling. Op het einde van haar tweede persoonlijk onderhoud verklaarde verzoekster dat zij de tolk goed had begrepen en maakten zij, noch haar raadsman enige opmerking betreffende het verloop van de persoonlijke onderhouden. Ook in haar opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud maakt verzoekster geen enkele opmerking betreffende het verloop van de persoonlijke onderhouden en evenmin inzake vertaal- of andere communicatieproblemen. Uit een lezing van de notities van de persoonlijke onderhouden blijkt geenszins dat verzoekster werd onderbroken of dat zij de kans niet zou hebben gekregen om haar relaas uiteen te zetten. Het loutere feit dat af en toe verduidelijking werd gevraagd of dat werd opgemerkt dat een bepaald onderwerp later tijdens het persoonlijk onderhoud verder zal worden besproken, betekent niet dat verzoekster werd onderbroken of anderszins de kans niet kreeg om haar relaas op een gedetailleerde wijze uiteen te zetten. Op het einde van haar tweede persoonlijk onderhoud verklaarde verzoekster immers dat zij alle relevante elementen van haar vluchtrelaas heeft kunnen uiteenzetten (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 41). In haar verzoekschrift laat verzoekster na *in concreto* te duiden waar of wanneer zij tijdens haar persoonlijke onderhouden zou zijn onderbroken of haar zou zijn gevraagd om haar relaas in te korten. Daar waar kan worden aangenomen dat ieder gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gepaard gaat met enige mate van stress, doet dit geen afbreuk aan het gegeven dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het vluchtrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op haar verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoeksters geheugen te zijn gegrift, zodat de aangevoerde stress geen aannemelijke verklaring vormt voor de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden. Het loutere feit dat twee persoonlijke onderhouden hebben plaatsgevonden, kan evenmin worden beschouwd als een verschoning voor deze tegenstrijdigheden. Er kan immers worden aangenomen dat

verzoeksters over de kernelementen van haar vluchtrelaas coherente en gedetailleerde verklaringen kan afleggen. Dat verzoekster het koud had tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud, vormt om dezelfde reden evenmin een afdoende verschoning. De *protection officer* heeft op dat moment trouwens de verwarming hoger gezet en verzoekster maakte nadien geen melding meer van een hinderende koude (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14).

Waar verzoekster stelt te kampen met psychologische problemen, dient vastgesteld dat zij deze problemen niet aantoonde. Zij voegt bij haar verzoekschrift enkel een e-mailbericht d.d. 26 mei 2020 van haar maatschappelijk werker aan haar raadvrouw waarin wordt gesteld dat verzoekster had aangegeven nood te hebben aan psychologische ondersteuning en dat contact werd opgenomen met het Centrum voor Geestelijke Gezondheidszorg in Antwerpen (verzoekschrift, farde II, stuk 6). Nergens uit blijkt dat verzoekster daadwerkelijk psychologische ondersteuning heeft gekregen, laat staan dat zij te kampen heeft met psychologische problemen die van invloed zouden kunnen zijn op de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming. Zij laat na enig medisch of psychologisch attest voor te leggen waaruit zou kunnen blijken dat zij te kampen heeft met dermate ernstige psychologische problemen dat zij niet in staat zou kunnen worden geacht tot het op een normale wijze ondergaan van een persoonlijk onderhoud of tot het afleggen van gedetailleerde, doorleefde, aannemelijke en coherente verklaringen inzake haar verzoek om internationale bescherming. Zoals gesteld, blijkt uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeksters persoonlijke onderhouden op een normale wijze zijn verlopen. Zij, noch haar raadvrouw maakten enige melding van psychologische problemen in haar hoofd. Ook in de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud wordt geen melding gemaakt van psychologische problemen. Het e-mailbericht van haar maatschappelijk werker dateert overigens van 26 mei 2020 en dus van na haar laatste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 13 maart 2020.

Gezien het voorgaande, kan verzoekster bezwaarlijk de pertinente tegenstrijdigheden die de commissaris-generaal in de bestreden beslissing met betrekking tot kernelementen van verzoeksters vluchtrelaas heeft vastgesteld (zie *supra*) weerleggen en/of verschonen door te beweren dat er sprake was van een verspreking. De Raad merkt dienaangaande op dat het handmatig aanvullen, wijzigen of tegenspreken van de weergave van verzoeksters verklaringen in de notities van het persoonlijk onderhoud door middel van de mogelijkheid tot het formuleren van opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud zoals voorzien in artikel 57/5*quater* van de Vreemdelingenwet geenszins volstaat om te besluiten dat deze aanvullingen, wijzigingen en ontkenningen dienen te worden aanvaard. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat of welke van haar verklaringen niet of foutief zouden zijn weergegeven in de notities van het persoonlijk onderhoud. Het staat verzoekster vrij te bewijzen dat wat de commissaris-generaal stelt dat zij heeft verklaard op een andere manier werd gezegd. Het volstaat echter niet eenvoudigweg te ontkennen dat de weergegeven verklaringen niet zouden overeenstemmen met hetgeen werd gezegd. De ambtenaar van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft er geen persoonlijk belang bij dat de verklaringen van de asielzoeker onjuist zouden worden weergegeven. Tot het bewijs van het tegendeel, bestaat het vermoeden dat wat in de notities van het persoonlijk onderhoud werd opgenomen, zoals ook samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, overeenstemt met wat verzoekster in werkelijkheid heeft verklaard. Zij bewijst *in casu* niet het tegendeel door in haar opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud handmatig aanvullingen, wijzigingen en ontkenningen aan de notities van het persoonlijk onderhoud toe te voegen.

Dat verzoekster de door haar aangehaalde incidenten niet op coherente wijze weet uiteen te zetten, daar zij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de plaatsen waar en de omstandigheden waarin deze incidenten zich zouden hebben voorgedaan, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. In haar verzoekschrift slaagt verzoekster er niet in hierop een ander licht te werpen.

2.3.2.5. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat (i) de authenticiteit van de voorgelegde dreigbrieven (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) niet kan worden nagegaan terwijl bovendien na de eerste dreigbrief gericht aan de lokale afdeling van Colombia Humana geen verdere dreigementen werden geuit hoewel de dagelijkse werking van de lokale afdeling niet werd verstoord, (ii) verzoekster geen weet heeft van andere personen die, net als zij, een persoonlijke dreigbrief hebben ontvangen hoewel zij haar activiteiten na ontvangst van deze tweede dreigbrief wél stopzette, en (iii) de dreigbrieven werden verstuurd nadat de presidentsverkiezingen reeds hadden plaatsgevonden en de kandidaat van Colombia Humana de overwinning niet kon binnenhalen:

“Ook bij de latere gebeurtenissen die zich zouden afgespeeld hebben in het najaar van 2018 kunnen enkele kanttekeningen geplaatst worden. U zou in het najaar van 2018 twee dreigbrieven ontvangen hebben, die u eveneens voorlegde tijdens het persoonlijk onderhoud (zie documenten 12 a en b + vertalingen in de groene farde van het administratief dossier). Het CGVS merkt op dat het gaat om twee documenten met daarop het logo van de *Aguilas Negras*, waarvan de authenticiteit echter onmogelijk kan worden vastgesteld. Daarenboven kan u de door u afgelegde verklaringen omtrent deze brieven op geen enkele manier verder staven. Bij deze verklaringen kan het CGVS bovendien uitgelezen twijfels plaatsen omtrent de geloofwaardigheid ervan. U geeft tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat de eerste dreigbrief u zou hebben bereikt op de partijzetel van *Colombia Humana*, maar dat deze niet specifiek naar u was gericht en u deze in groep aantrof (CGVS, p. 16, p. 37). Er zou enige ongerustheid zijn geweest op de partijzetel, maar de dagelijkse werking zou op geen enkele manier zijn verstoord. Bovendien geeft u aan dat deze bedreiging eenmalig was, tot op heden heeft niemand behorende tot de lokale partijafdeling ooit nog verdere problemen van die aard gekend (CGVS, p. 38). Aangezien de dagelijkse situatie van het lokale partij-initiatief niet veranderde en het desbetreffende dreigement dus allerminst doeltreffend bleek, mag het verbazen dat er nooit gevolg werd gegeven aan de dreigementen. Dit toont aan dat men nooit werkelijk de werking van de lokale partijafdeling op fundamentele wijze heeft willen ondermijnen of dat het bestaan ervan onmogelijk werd gemaakt.

Dan, wat de rechtstreekse aanleiding tot uw vertrek uit Colombia betreft, met name, de tweede dreigbrief, die u op uw persoonlijk thuisadres ontving, kan u op geen enkele manier de echtheid en geloofwaardigheid van het document aantonen. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u niemand anders kent die eveneens soortgelijke dreigementen heeft ontvangen. U geeft wel aan dat er meerdere personen met een gelijkaardig profiel als het uwe in Colombia werd gedood, maar hiervoor baseert u zich uitsluitend op algemene nieuwsberichten (CGVS, p. 39). Het lijkt bijgevolg onwaarschijnlijk dat u, ondanks dat u steeds actief zou geweest zijn in groep, de enige zou zijn die nog een verdere bedreiging zou hebben ontvangen na de eerste onsuccesvolle algemene bedreiging op de partijzetel. Bovendien verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud dat u al uw politieke en sociale activiteiten stopzette nadat de eerste dreigbrief op de partijzetel was aangekomen (CGVS, p. 29, p. 37). Het kadert bijgevolg allerminst in een logisch geheel dat men u later, alsnog als enige afzonderlijk zou willen bedreigen, terwijl u, in tegenstelling tot uw medecampagnevoerders die wel actief bleven, op geen enkele manier nog een nuttig doelwit vormde.

Daarnaast kan worden opgemerkt dat de periode waarin u de dreigbrieven kadert zich situeert nadat de nationale presidentsverkiezingen reeds enkele maanden hadden plaatsgevonden. De eerste verkiezingsronde vond namelijk plaats op 27 mei 2018, de tweede en tevens laatste ronde werd gehouden op 17 juni 2018. De verkiezingen werden gewonnen door Iván Duque, die zijn eerste ambtstermijn startte op 7 augustus 2018 (zie informatie die toegevoegd werd aan de blauwe farde van het administratief dossier). U situeert de dreigbrieven in de maanden oktober en november 2018 (CGVS, p. 29, p. 37-38), nadat de verkiezingscampagne reeds geruime tijd afgelopen was. Bovendien kon de kandidaat die u steunde, Gustavo Petro voor *Colombia Humana*, de overwinning niet in de wacht slepen. Aangezien eventuele politieke motieven op dat ogenblik niet langer actueel waren, lijkt het bijgevolg onwaarschijnlijk en onzinnig dat zijn tegenstanders zo veel maanden later en na afloop van de verkiezingen nog tweemaal actie zouden hebben ondernomen om u en uw campagnegroep te intimideren, te meer dat er tijdens jullie verkiezingscampagne zelfs geen sprake was van dergelijke dreigbrieven. Dit alles laat het CGVS toe om redelijke twijfels te plaatsen bij de plausibiliteit en geloofwaardigheid van de door u beschreven gebeurtenissen omtrent deze dreigbrieven.”

In haar verzoekschrift stelt verzoekster dienaangaande dat zij niet inziet hoe zij de authenticiteit van de dreigbrieven verder kan aantonen. Zij stelt dat het weinig realistisch is dat anonieme dreigbrieven eenvoudig te traceren en verifiëren zijn “*daar dit elke doelmatigheid van een anonieme dreigbrief zou ondermijnen*”. De Raad stelt vast dat verzoekster slechts een kopie van de dreigbrieven voorlegt (zie map 'Documenten' in het administratief dossier en verzoekschrift, farde III, stukken 1 en 2). Omwille van de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk ontberen kopieën echter bewijswaarde. Verder dient erop gewezen dat het *in casu* geenszins anonieme dreigbrieven betreffen aangezien het logo van *Aguilas Negras* erop is vermeld. Dergelijke dreigbrieven kunnen echter door gelijk wie, gelijk waar en gelijk wanneer worden opgemaakt. Uit verzoeksters verklaringen met betrekking tot de eerste dreigbrief, gericht aan de lokale afdeling van *Colombia Humana*, blijkt bovendien niet dat *Aguilas Negras* verder nog op enigerlei wijze de werking van deze afdeling hebben gehinderd en/of de leden ervan (behoudens verzoekster (zie *infra*)) zou hebben bedreigd teneinde de politieke activiteiten van deze afdeling te dwarsbomen. In zoverre enige bewijswaarde aan deze eerste dreigbrief kan worden toegekend, dient vastgesteld dat hier geen verdere gevolgen aan werden gegeven, hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de erin vervatte bedreigingen

en waardoor bijgevolg tevens afbreuk wordt gedaan aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoekster voorgehouden nood aan internationale bescherming.

Met betrekking tot de tweede dreigbrief stelt verzoekster in haar verzoekschrift dat de commissaris-generaal er verkeerdelijk van uitgaat dat iedereen openlijk informatie deelt over eventueel ontvangen bedreigingen. Zij wijst erop dat het voornamelijk vrouwelijke mensenrechtenactivisten zijn die bedreigingen ontvangen of worden vermoord in Colombia. Zij verduidelijkt tevens als volgt: *“Daarnaast beweert verzoekende partij niet dat zij één van de grote sociale leiders is binnen de partij Colombia Humana, maar betreft het eerder de combinatie van haar activiteiten die haar de status van mensenrechtenactivist geeft: zij zet zich in voor kansarme gezinnen, zij doet aan gemeenschapswerk in probleemwijken waarbij zij haar progressieve ideeën omtrent o.m. corruptie overbrengt op mensen en zij is aangesloten bij een progressief linkse partij, waarvan zij regelmatig evenementen bijwoont en zij ook openlijk haar steun betuigt op social media (zie farde II, stuk 3). Het is aldus bevreemdend dat verweerder stelt dat een dergelijk geëngageerd persoon voor het progressief-linkse gedachtengoed geen nuttig doelwit vormt voor een rechtse paramilitaire groepering als Aguilas Negras.”*

De Raad wijst erop dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat een verzoeker om internationale bescherming alle relevante informatie tracht te verzamelen betreffende de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten teneinde een correcte inschatting te kunnen maken van zijn eventuele nood aan internationale bescherming. *In casu* voert verzoekster aan dat zij, naast de dreigbrief gericht aan haar lokale afdeling van Colombia Humana, een dreigbrief had ontvangen die aan haar persoonlijk was gericht. Er kan dan ook wel degelijk worden verwacht dat zij zich bij de andere leden van haar lokale afdeling tracht te informeren of zij al dan niet tevens een persoonlijke dreigbrief hebben ontvangen. Zij komt dienaangaande echter niet verder dan te verwijzen naar louter algemene informatie met betrekking tot bedreigingen ten aanzien van (vrouwelijke) mensenrechtenactivisten in Colombia (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 39; map 'Documenten' in het administratief dossier; en verzoekschrift, farde IV, stukken 1-2). Deze informatie is evenwel van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoeksters persoonlijke, individuele situatie en volstaat op zich dan ook niet teneinde haar verklaringen en haar nood aan internationale bescherming *in concreto* aannemelijk te maken. Verzoeksters profiel als mensenrechtenactivist volstaat op zich evenmin teneinde de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten *in concreto* aannemelijk te maken. De loutere kans dat verzoekster omwille hiervan een potentieel doelwit voor politieke tegenstanders is, betekent immers niet dat zij ook daadwerkelijk werd geïsoleerd. Uit het voorgaande blijkt dat zij er niet in slaagt *in concreto* aannemelijk te maken dat zij daadwerkelijk door middel van twee dreigbrieven werd geïsoleerd.

Het voorgaande klemt des te meer daar deze bedreigingen pas plaats zouden hebben gevonden nadat de presidentsverkiezingen reeds voorbij waren en de uitslag ervan reeds bekend was, waarbij de kandidaat van Colombia Humana de overwinning niet wist binnen te halen. Hoewel kan worden aangenomen dat politieke tegenstanders elkaar ook buiten verkiezingsperiodes kunnen viseren, kadert verzoekster haar politiek engagement bij Colombia Humana wel degelijk binnen de campagne die werd gevoerd voor de presidentsverkiezingen in 2018 (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). Het feit dat verzoekster beweert dat de dreigbrieven pas na deze presidentsverkiezingen werden verstuurd zonder dat zij melding maakt van dergelijke brieven tijdens de campagne in de aanloop naar deze verkiezingen, vormt, mede gelet op het voorgaande, een bijkomende negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

2.3.2.6. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekster in de periode tussen het ontvangen van de dreigbrieven en haar vertrek uit Colombia geen problemen meer ondervond en, nadat zij eerst verhuisde naar haar ouders, zij nadien zelf terugkeert naar de regio waar zij voornoemde problemen stelt te hebben gekend, hetgeen des te meer klemt daar haar verklaringen over het verkrijgen van haar paspoort chronologisch niet aannemelijk zijn:

“Zoals reeds beknopt aangehaald, kende u daarenboven voor uw vertrek uit Colombia nog een lange periode waarin u geen problemen ondervond. Nadat u op 11 november 2018 een laatste bedreiging zou hebben ontvangen, kon u zonder noemenswaardige problemen uw winkel in Cali verder uitbaten en de verkoopcijfers in de maanden november en december 2018 lagen hoog (CGVS, p. 39). Na het sluiten van de winkel verhuisde u begin 2019 opnieuw naar uw geboortedorp in La Union, bij uw familie (CGVS, p. 8, p. 39) In La Union leidde u een normaal leven en u ondervond er nooit problemen. Toch besloot u na een aantal maanden opnieuw te verhuizen naar Cali, naar de omgeving waar u hoegenaamd vervolging diende te vrezen. U verbleef hier gedurende ongeveer een maand, alvorens in juni 2019 uit het land te vertrekken (CGVS, p. 8). Dit getuigt niet van een houding die is ingegeven door een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade. U reisde tevens in februari 2019 naar Bogota met

het doel een reisvisum te verkrijgen voor de Verenigde Staten (CGVS, p. 13, p. 39). Het mag verbazen dat u, indien u dermate vreesde voor uw leven in Colombia, nog een viertal maanden wachtte om het land te verlaten en dat u bovendien bereid was om een ingewikkelde visumprocedure vanuit uw eigen land op te starten terwijl er voldoende andere visumvrije opties waren om internationale bescherming te verzoeken. Bovendien was u op het ogenblik van uw vertrek uit Colombia al een achttal maanden in het bezit van een internationaal paspoort, dat werd afgeleverd op 19 oktober 2018 (zie groene farde in het administratief dossier). U verklaarde nochtans dat u slechts enkele maanden voor 24 juni 2019, uw vertrek uit Colombia, uit angst een paspoort was gaan aanvragen. Het duurde een maand voor u dat paspoort ontving, verklaarde u (CGVS, p. 13-14). Gezien uw paspoort u werd afgeleverd op 19 oktober 2018, impliceert dit dat u reeds in september 2018, dus voordat u de vermeende laatste dreigbrief d.d. 11 november 2018 zou ontvangen hebben, de procedure voor het verkrijgen van een internationaal paspoort had opgestart. Bijgevolg komen uw verklaringen over de reden die u opgaf, namelijk dat de dreigbrief thuis u een aanzienlijke angst had bezorgd en u daardoor een paspoort moest bemachtigen, in een bedrieglijk daglicht te staan. Het hoeft weinig betoog dat er dus andere motieven in het spel moeten geweest zijn. Dergelijke incoherenties doen uiteraard bijkomend afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Wat er ook van zij, het feit dat u al bijna acht maanden over een geldig paspoort beschikte waarmee u visumvrij kon reizen naar tal van landen vooraleer u Colombia verliet, wijst er toch op dat u geen imminent gevaar liep. [...] Dit alles draagt bij tot de conclusie dat u op dit ogenblik geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, dient te koesteren.”

In haar verzoekschrift stelt verzoekster dat haar tijdens haar persoonlijk onderhoud vragen werden gesteld over haar visumaanvraag en niet over haar paspoort. Wat betreft haar verblijf in Colombia na het ontvangen van de aangehaalde bedreigingen, stelt zij in haar verzoekschrift als volgt:

“Verzoeker trachtte immers eerst om een veilig leven op te bouwen in een andere regio binnen Colombia, hetgeen een logische eerste stap is alvorens haar eigen land te ontvluchten. Om haar familie, die eveneens werd bedreigd in de dreigbrief bij haar thuis (zie farde III, stuk 2), te beschermen en aangezien de groepering Aguilas Negras niet louter in Cali actief is, maar integendeel een nationale groepering uitmaakt, zij zich hier evenmin van haar vrees voor vervolging kon ontdoen. Verzoeker trachtte nog even terug in Cali te leven, zij het bij vrienden aangezien zij te angstig was om alleen te vertoeven en gevonden te worden door haar belagers, maar het was onmogelijk om een leven zonder vrees voor vervolging te leiden binnen Colombia. Het feit dat verzoeker zelfs in België nog online bedreigingen mocht ontvangen (zie farde III, stuk 3), bewijst daarenboven dat dit geen louter lokaal en incidenteel gevaar betrof, maar dat bepaalde personen en groeperingen het werkelijk op verzoeker hebben gemunt, waarvoor zij in België gelukkig wel veilig is. Verweerder laat ten onrechte uitschijnen dat verzoeker haar leven op een alledaagse manier kon verderzetten, terwijl zij integendeel ondergedoken bij vrienden leefde; een element waarmee verweerder geenszins rekening heeft gehouden in haar besluitvorming.

Verweerder betwijfelt niet dat verzoekster als hoogopgeleide vrouw een job had op de universiteit, een rijk gevuld sociaal leven door haar maatschappelijk engagement en dat zij een succesvolle winkel uitbaatte. Al deze elementen wijzen erop dat verzoeker geen enkele reden had om haar geboorteland te ontvluchten dan wanneer dit strikt noodzakelijk bleek voor haar veiligheid.”

De Raad stelt vast dat verzoekster verklaarde dat zij na het ontvangen van de laatste dreigbrief haar winkel verder bleef uitbaten, dat “in november en december wordt er veel verkocht”, dat zij nadien naar haar ouders in La Union verhuisde, dat zij in februari 2019 naar Bogota reisde om een visum aan te vragen en dat zij nadien voor een maand terugkeerde naar Cali waar zij gedurende een maand ondergedoken leefde bij vrienden alvorens Colombia te verlaten (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8 en 39). Verzoekster maakt geen enkele melding van bijkomende bedreigingen in deze periode, hetgeen de ernst en de geloofwaardigheid van haar voorgehouden nood aan internationale bescherming eens te meer ondermijnt. Dat haar familie in de tweede dreigbrief ook werd bedreigd, weerhield haar er klaarblijkelijk niet van om toch terug naar haar ouders in La Union te verhuizen nadat zij haar winkel had gesloten. Waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat zij na haar terugkeer naar Cali bij vrienden verbleef omdat zij “te angstig was om alleen te vertoeven en gevonden te worden door haar belagers”, verklaarde zij tijdens haar persoonlijk onderhoud dat zij bij vrienden verbleef omdat intussen haar appartement, haar winkel en haar spullen waren verkocht (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). In haar verzoekschrift stelt zij dat het onmogelijk was om een leven zonder vrees voor vervolging te leiden binnen Colombia, doch zij haalt geen persoonlijke vervolgingsfeiten tijdens deze periode aan. Dat verzoekster nadien, toen zij reeds in België was, online bedreigingen heeft ontvangen (zie map 'Documenten' in het administratief dossier en verzoekschrift, farde III, stuk 3) kan niet worden

aangenomen. Dergelijke berichten kunnen immers door gelijk wie, gelijk waar en gelijk wanneer worden opgemaakt en ontberen dan ook objectieve bewijswaarde. Verzoekster slaagt er daarenboven niet in te verduidelijken waarom zij acht maanden na de laatste dreigbrief van november 2018 plots online zou worden bedreigd in augustus 2019 terwijl zij toen reeds Colombia had verlaten. Het voorgaande klemt des te meer daar verzoekster verklaarde dat zij enkele maanden voor haar vertrek op 24 juni 2019 haar paspoort heeft aangevraagd en dat het een maand duurt vooraleer zij het paspoort kon afhalen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13 en 14). Het door haar voorgelegde paspoort (zie map 'Documenten' in het administratief dossier en verzoekschrift, farde II, stuk 1) werd echter afgeleverd op 19 oktober 2018, hetgeen betekent dat zij dit paspoort reeds in september 2018 moet hebben aangevraagd en dus reeds voor zij de tweede dreigbrief ontving in november 2018. Als zodanig stemmen verzoeksters verklaringen niet overeen met het door haar voorgelegde paspoort, hetgeen eens te meer de geloofwaardigheid van haar nood aan internationale bescherming ondermijnt. Daarenboven beweert verzoekster dat zij een visum voor de Verenigde Staten trachtte te bekomen, terwijl zij met haar paspoort visumvrij naar verschillende andere landen kan reizen. Indien verzoekster daadwerkelijk nood had aan internationale bescherming, kan niet worden ingezien waarom zij, nadat zij meerdere bedreigingen zou hebben ontvangen waarvan de laatste in november 2018, nog tot juni 2019 in Colombia diende te blijven. Zij ontving haar paspoort reeds op 19 oktober 2018, zodat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat zij nog tot juni 2019 tijd nodig had om het *“financiële en organisatorische aspect”* (verzoekschrift, p. 6) van haar vlucht te regelen. De Raad wijst erop dat uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeksters verklaringen over haar paspoort wel degelijk betrekking hebben op haar paspoort en niet op haar visumaanvraag zoals zij in haar verzoekschrift beweert (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13 en 14).

2.3.2.7. De geloofwaardigheid van verzoeksters vluchtrelaas komt eens te meer op de helling te staan waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht motiveert dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt over het moment waarop zij haar politieke activiteiten zou hebben stopgezet:

“Er bestaat eveneens enige twijfel over het tijdstip waarop u uw politieke activiteiten zou hebben stopgezet. U verklaarde aanvankelijk dat u meteen na het vermeende incident waarbij u werd bedreigd door een gewapende man uw zogenaamde activiteiten als politiek en sociaal leider beëindigde (CGVS, p. 16, p. 33). Deze ervaring bleek voor u dermate ingrijpend en beangstigend, dat u op geen enkele manier nog iets te maken wilde hebben met de partij, de campagne, uw medecampagnevoerders of uw werk in de gemeenschappen. Vervolgens verklaart u dat u doorging met al uw activiteiten, zij het met enige angst (CGVS p. 29, p. 35). Pas toen de eerste dreigbrief de partijzetel bereikte, besloot u uzelf terug te trekken uit het partijgebeuren en uw gemeenschapswerk (CGVS, p. 29, p. 37, p. 40). Dat u in uw opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud aangeeft dat u na het gewapende incident in Corinto wel degelijk nog deelnam aan events, kan in dit geval geen verdere opheldering bieden, aangezien u op geen enkele manier duidelijk maakt wat deze evenementen juist inhielden en op welke manier deze kaderden binnen uw vermeende politieke inspanningen (zie geschreven opmerkingen van verzoeken bij de notities van het persoonlijk onderhoud, p.33). Het is kortom merkwaardig dat u dergelijke dubbelzinnige verklaringen aflegt met betrekking tot de beëindiging van uw activiteiten, zeker gezien de vermeende passie waarmee u dergelijk werk volbracht en de dwingende redenen waarom u dit diende af te breken.”

In haar verzoekschrift komt zij dienaangaande niet verder dan het herhalen van haar verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal aan de hand van *post factum* beweringen:

“Verzoeker verklaarde op blz. 16 het volgende: “ik wilde echt niets meer doen en verdwijnen”. Het is duidelijk dat dit een emotionele eerste reactie was, waarna verzoeker voorzichtig de draad terug probeerde op te pikken tussen het gewapende incident in Corinto en de dreigbrief op haar adres. Op blz. 33 verklaarde verzoeker: “Yotoco... dat vond plaats zonder wapen en Corinto, dat was met wapen. Dat was de laatste gemeente waarin ik deelgenomen heb en sindsdien heb ik niet meer deelgenomen. Toen heb ik voor mezelf besloten om nooit meer terug te keren.” Beide stellingen vallen perfect te rijmen met de verklaringen van verzoeker op blz. 29 en 35, waarin zij stelt verder te gaan met haar politieke activiteiten, zij het voorzichtiger. Zij zal aldus niet meer op grote bijeenkomsten campagne voeren, zoals zij van plan was in Yotoco en Corinto. Het ging integendeel slechts om kleine evenementen binnen haar wijk, waar zij mensen kende en zij zich ietwat veiliger voelde om haar steun voor een progressief beleid met respect voor de mensenrechten te betuigen.”

Dergelijk verweer is allerminst ernstig. Er kan van verzoekster redelijkerwijze worden verwacht dat zij aan de hand van coherente verklaringen uiteenzet wanneer zij haar politieke en

mensenrechtenactiviteiten stopzette omwille van de bedreigingen die ten aanzien van haar zouden zijn geuit, *quod non*.

2.3.2.8. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeksters moeder in de klacht die zij indiende nadat verzoekster reeds uit Colombia was vertrokken (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), ontkent dat verzoeksters problemen gerelateerd zijn aan haar werk, haar politieke standpunten of haar activiteiten als mensenrechtenactivist:

“Daarnaast legde u eveneens een document voor waaruit blijkt dat uw moeder, nadat u reeds uw land van herkomst had ontvlucht, een klacht heeft ingediend bij het Colombiaanse parket omwille van de bedreigingen die u ontving en de problemen die uw broer gekend heeft (zie document 10 in de groene farde van het administratief dossier). U geeft tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat uw moeder soms vergeetachtig is als het aankomt op specifieke data (CGVS, p. 14). Deze door u gestelde vergeetachtigheid kan echter niet verklaren waarom uw moeder tegenover het Colombiaanse parket meermaals aangeeft dat u op geen enkele manier betrokken was bij politieke activiteiten of mensenrechtenactivisme. Zij ontkent expliciet, tot vijfmaal toe, dat de bedreigingen die u ontvangen zou hebben gerelateerd waren aan uw werk, uw politieke standpunten of eventueel mensenrechtenactivisme. Het mag verbazen dat uw moeder, die u wel op de hoogte bracht van de dreigementen die u zou hebben ervaren, geheel in het ongewisse zou zijn over uw vermeend politiek en sociaal leiderschap. Dat u haar wel zou hebben ingelicht over het feit dat u meermaals bedreigd zou zijn geweest, maar nooit uw politiek profiel zou vermeld hebben, nota bene de reden waarom u bedreigingen zou hebben ontvangen, kan allerminst overtuigen.”

In haar verzoekschrift voert verzoekster dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Aldus blijft deze motivering onverminderd overeind.

2.3.2.9. Gezien het voorgaande, slaagt verzoekster er in haar verzoekschrift niet in de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.2.10. Vervolgens stelt de Raad vast dat verzoekster haar profiel van (politiek en sociaal geëngageerde) mensenrechtenactivist aannemelijk maakt, gelet op haar verklaringen en de door haar voorgelegde stavingsstukken daaromtrent (zie map 'Documenten' in het administratief dossier en verzoekschrift, farde II, stukken 2-4). De Raad merkt evenwel op dat uit de *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015 (zie weblink opgenomen in verweerders aanvullende nota, p. 39) blijkt dat rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak (*“Depending on the particular circumstances of the case [...]”*). Een loutere verwijzing naar het profiel van mensenrechtenactivist volstaat dan ook niet teneinde een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Verzoekster dient *in concreto* aannemelijk te maken dat zij omwille van haar activiteiten als mensenrechtenactivist nood heeft aan internationale bescherming. Gezien de voorgaande vaststellingen, waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vervolgingsfeiten, blijft zij hier echter in gebreke. Uit de algemene informatie met betrekking tot de vervolging van (vrouwelijke) mensenrechtenactivisten in Colombia die verzoekster aanbrengt (zie map 'Documenten' in het administratief dossier en verzoekschrift, farde IV, stukken 1-2), blijkt niet dat er in Colombia sprake is van een veralgemeende vervolging van (vrouwelijke) mensenrechtenactivisten. Verzoeksters verwijzing naar deze louter algemene informatie volstaat op zich niet teneinde alsnog de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten *in concreto* aannemelijk te maken.

2.3.2.11. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde vluchtrelaas. Kritiek op de overtollige motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot verzoeksters activiteiten als mensenrechtenactivist en inzake C.E., kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

2.3.2.12. De overige door verzoekster voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) betreffen slechts verzoeksters identiteit en nationaliteit, haar sociale en politieke activiteiten als mensenrechtenactivist en haar handelsactiviteiten, doch ze bevatten geen elementen die op de voorgaande vaststellingen een ander licht werpen.

2.3.2.13. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.14. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoeksters vluchtrelaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota terecht als volgt:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi/bcusveiligheidssituatieco/omb/a20191113.pdf> en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op <https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocusco\omb\aveiligheidssituatie20200727.pdf> blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid,

gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Narino. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadigroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Dienaangaande voert verzoekster geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Aldus wordt zij door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Verzoekster vraagt *in fine* van haar verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER